

lukket sig inde i sit Værelse og ikke villet indlade nogen, hverken Tjenestepigen, da hun vilde bringe ham hans Aftensmad, eller Børnene, da de bankede paa for at sige Godnat. Selv havde hun derfor opgivet at tale med ham; men hele Natten havde hun hørt ham gaa frem og tilbage over Gulvet i sin Stue, ... og denne vedholdende, endeløse Vandren havde vakt et opskræmmende Minde hos hende. Det var nemlig noget af det, hun tydeligt erindrede om sin afdøde Moder, at ogsaa hun kunde gaa saaledes halve Dage og hele Nætter frem og tilbage i sit Værelse uden en eneste Standsning. Endnu Natten før hendes Endeligt havde hun hørt hende saaledes vandre utrætteligt, ... og den dumpe, gengangeragtige Lyd af Emanuels Skridt havde derfor indgydt hende en Angst, saa hun hele Natten havde ligget og rystet i sin Seng. Først da det begyndte at dages, var der bleven stille inde hos ham, og hun var endelig falden isøvn.

Men nu til Morgen havde Pigen forialt, at han allerede ved Solopgang var gaaet bort; hun var bleven vækket ved at høre ham aabne Havestuedøren; og bag sit Gardin havde hun da set ham gaa gennem Byen ud mod de vestre Bakker. Nu var Klokken elleve, ... i henved et Døgn havde han altsaa intet spist.

Hun turde sletikke tænke paa, hvad der skulde blive af ham, dersom nu ogsaa Vejen til hans gamle Hjem blev spærret for ham. Han var efterhaanden bleven hjælpeløs som et Barn. Hun havde i den sidste Tid maattet behandle ham næsten som en umyndig, bestemme hans Maaltider, pusle om hans Person og tage Vare paa hans Klæder, fordi hun følte sig overbevist om, at han endog glemte at skifte Linned, dersom hun ikke mindede ham.

Hun foer sammen. Hun havde hørt Skridt ude paa Vejen. Havelaagen aabnedes langsomt. Fortabt i sig selv kom Emanuel gaaende ind over Gangen.

Da han fik Øje paa hende, standsede han.

„Siddet du der?“ sagde han med dæmpet Stemme. „Hvor er Børnene?“ lagde han til lidt efter.

„De leger ude bag Ladelængen. Skal jeg hente dem?“